

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.074/2024/6.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Czifra Károly ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FÉL NEVE (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE felperesnek -, a dr. Nagy S. Tibor ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2024. február 6-án meghozott I.G.40.040/2023/37. számú ítélete ellen az alperes részéről 39. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 2 500 000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest a felperes javára 71 589 036 forint tőke és ezen összeg 2019. október 27-étől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező késedelmi kamata, valamint 500 000 forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest az állam javára 1 425 000 forint kereseti illeték megfizetésére, és megállapította, hogy 75 000 forint illeték az állam terhén marad.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes 2018. június 4-től a felszámolás befejezéséig egyedüli, önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője volt a KFT.-nek (a továbbiakban: adós). A Debreceni Törvényszék a KFT1 2018. augusztus 31-én előterjesztett kérelmére az adós felszámolását rendelte el. A felszámolási eljárásban a HIVATAL (a továbbiakban: HIVATAL) IGAZGATÓSÁGA összesen 75 624 368 forint hitelezői igénytel rendelkezett, melyből 35 000 forint „a”, 51 678 368 forint „e”, 23 746 000 Ft „g”, 200 000 Ft „f” kategóriás hitelezői igény volt.

[3] A HIVATAL IGAZGATÓSÁGA Kiemelt A. és T. V. E. Főosztály, T. V. E. Osztály 5. az adósnál 2017. szeptember 28-tól 2018. október 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan általános forgalmi adó adónemben végzett ellenőrzést. Megállapította, hogy az adós nem volt valódi kereskedő, nem folytatott tényleges termékértékesítést, különböző

pénzeket csak átfuttattak a bankszámláján, amelynek mintegy 30 %-át az alperes rögtön felvette a bankszámláról.

[4] A HIVATAL IGAZGATÓSÁGA F. és V. Főosztály F. és V. Osztály az adósnál 2017. szeptember 27-től 2019. szeptember 25-ig terjedő időszakra egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló jogkövetési vizsgálatot végzett. Az adós bankszámláit vezető pénzügyintézetek adatszolgáltatásából megállapította, hogy a 2017. október 2-a és 2019. szeptember 6-a közötti időszakban egymást követő 4 ügyvezető közül az alperes 2018. évben 100 361 518 forintot, 2019. évben 6 879 151 forintot, azaz összesen 107 240 669 forintot vett fel az adós bankszámláiról. Az adós iratanyagának teljes hiányára figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy a felvett összegek az alperes ügyvezetői jövedelmeként minősülnek, mivel nem bizonyított, hogy azokat az adós tevékenységének körében használták fel. Arra sem volt adat, hogy ezen összegeket az adós mint kifizető juttatta a készpénzt felvevő személyek, így az alperes részére, ezért a felvett összegeket a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja tv.) 4. § (1)-(2) bekezdései, valamint 28. § (1) bekezdése alapján az ügyvezetők egyéb jövedelmének minősítette.

[5] Ezt követően a HIVATAL IGAZGATÓSÁGA adóellenőrzést végzett az adósnál 2018-2019 évekre személyi jövedelemadó, 2018. évre egészségügyi hozzájárulás és 2019. évre szociális hozzájárulás adónemekben. A lefolytatott vizsgálat alapján megállapította, hogy az adóssal szemben indult vizsgálat során rögzített összegek mellett az alperes az adós BANK1-nél vezetett pénzforgalmi számlájáról 2018. évben 6000 eurót (napi árfolyammal számítva 1 931 960 forint), míg az BANK2-nél vezetett számláról 2018. október 1-jén 200 000 forintot, 2018. október 19-én 500 000 forintot vett fel. Az alperes ekként az adós pénzforgalmi számláiról a vizsgált időszakban összesen 109 922 629 forint készpénzt vett fel; ugyanakkor az adós bevételszerző tevékenysége érdekében az alperes a számlákra 32 170 778 forint készpénzt fizetett be; 2018. évben nettó 1 370 669 forint, 2019. évben nettó 4 524 815 forint bérkifizetés történt, emellett megfizettek 150 000 forint könyvelési díjat. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes az adós bankszámlájáról 2018. évben felvett 69 352 031 forinttal, a 2019. évben felvett 2 354 336 forinttal az adós felé nem számolt el, ezen összegek gazdasági tevékenység érdekében történt felhasználását a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv. tv.) 165. § (1) bekezdése, illetve 166. § (2) bekezdése szerinti hiteles számviteli bizonylattal, valamint a Számv. tv. 15. § (2)-(3) bekezdése szerinti jogszerűen vezetett, hiteles könyveléssel nem bizonyította. Mindezeket figyelembe véve adóhiányt állapított meg személyi jövedelemadó, egészségügyi hozzájárulás és szociális hozzájárulási adó adónemekben, amely után adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel. A HIVATAL F. IGAZGATÓSÁGA mint másodfokú adóhatóság az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta.

[6] A Debreceni Törvényszék a 2021. január 29-én meghozott 2.Fpk.357/2018/54. számú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezte, az adóst megszüntette és rendelkezett az adós alperessel szemben fennálló 107 240 669 forint követeléséből 117 700 forint követelésnek a KFT1, 75 659 368 forint követelésnek a HIVATAL IGAZGATÓSÁGA hitelező és 31 463 601 forint követelésnek az alperes részére történő felosztásáról „A csődeljárásról és felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 52. § (5) bekezdése alapján. A HIVATAL IGAZGATÓSÁGA a 2021. május 28-án a ZRT.-re engedményezte ezen követelést.

[7] A felperes a módosított keresetében „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:24. § (1) bekezdése és 6:142. §-alapján kérte az alperest 75 659 368 forint és járulékai összegű kártérítés megfizetésére kötelezni. Előadta, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselője volt, aki a felszámolási eljárás során az adós pénzeszközeivel nem tudott elszámolni, a felvett pénzeszköz felhasználásáról bizonylatot nem bocsátott rendelkezésre. A felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezetnek a vezető tisztségviselői kötelezettségei megszegésével (gazdasági események dokumentálása, nyilvántartások vezetése, a társaság vagyonának szabálytalan kezelése, a társaság részére vagyonszerzést eredményező indokolatlan pénzelvonás) kárt okozott, melynek megtérítésére köteles. A felszámolási eljárásban a bíróság jogerős végzéssel rendelkezett a követelés felosztásáról.

[8] Az alperes az ellenkérelmében a keresetet jogalapjában ésösszepszerűségében is vitatva annak elutasítását kérte. Vitatta, hogy a HIVATAL mint hitelező által a felszámolási eljárásban bejelentett 75 659 368 forint jogos követelés volt az adóssal szemben. Szerinte az adóhatóság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az adós csak névleg bocsátott ki számlát a KFT2 felé; amit azt is bizonyít, hogy a KFT2 ellen az adós felszámolási eljárást indított. Az adós valós gazdasági tevékenységet végzett, és ő a felvett összegeket a cég gazdasági tevékenységére fordította, abból 71 286 265,07 forintot a CÉG1-nek, 28 000 000 forintot a CÉG2-nek fizetett ki; a további felvett összeget a bérelt teherautók karbantartására, szerelésére, a sofőrök szállásolására és üzemanyagra költötte el. Hivatkozott arra is, hogy a HIVATAL a Debreceni Törvényszéken 9.G.40.178/2020. számon ellene, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perben elállt a keresetétől. Érvelése szerint a felszámolási eljárásban a HIVATAL-on kívül más hitelező nem volt, ami azt jelenti, hogy az adós a beszállítóinak megfizette a tartozását. Az adóhatóság nem derítette, hogy kik és milyen jogcímen utalták az adós bankszámlájára a 107 240 669 forintot, de akik ezt az összeget átutalták, az adóssal biztosan szerződéses viszonyban álltak és ha az adósnak bevételei voltak, akkor kiadásainak is fel kellett merülnie. Mivel az állami adóhatóságon kívül más hitelező nem jelentkezett be a felszámolási eljárásba, az alperes álláspontja szerint megállapítható, hogy a cég bankszámlájáról felvett pénzeszegeket a beszállítók és egyéb partnerek felé fennálló tartozások kiegyenlítésére fordította. Lényegesnek tartotta, hogy a HIVATAL az adós bankszámlájáról felvett összeget az ő jövedelmének minősítette. Az adóhatóság és jogutódja kötve van a HIVATAL ezen megállapításához, a felvett összeg tehát az ő pénze és nem az adós vagyona. Amennyiben a különböző hatóságok a felvett összeget különbözőképpen értékelhetnék, az alperest többször köteleznék az állami költségvetésbe befizetésre és valamelyik befizetési kötelezettség jogtalan lenne.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét túlnyomórészt alaposnak találta.

[10] Rögzítette, hogy az alperes 2018. és 2019. években az adós bankszámlájáról összesen 109 922 629 forintot vett fel, melyből az adóhatósági határozat alapján csak 32 170 778 forint befizetésről, 2018-ban kifizetett 1 370 669 forint és 2019. évben kifizetett 4 524 815 forint nettó munkabérről, valamint 150 000 forint könyvelési díjról, azaz 38 215 593 forintról állapítható meg, hogy az alperes azt az adós érdekében használta fel. „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében a perben az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a további 71 707 036 forintot szintén az adós érdekében használta fel. A bíróság felhívása ellenére azonban az alperes nem nyilatkozott részletesen arról, hogy azt mikor, hogyan használta fel, ennek hiányában a felajánlott tanúbizonyítást a bíróság mellőzte. Az alperes tehát nem bizonyította,

hogy ezen összeget az adós érdekében használta fel, a készpénz felvételével így az adós vagyonát csökkentette, az adósnak kárt okozott, amit a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése és 6:142. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni.

[11] Az elsőfokú bíróság rámutatott továbbá, hogy amennyiben e hivatkozott kifizetések megtörténtek, úgy azok a Számv. tv. 165. § (1) bekezdésével, 166. § (2) bekezdésével és 15. § (2), (3) bekezdéseivel ellentétesen, bizonylatok hiányában történtek, így az alperes felelősségét szintén megalapozzák (BH2017.192.).

[12] Az adósnak 71 707 036 forint követelése állt fenn az alperessel mint vezető tisztségviselővel szemben, melyből a Cstv. 57. §-ára figyelemmel – levonva a KFT1 hitelezőt megillető 117 700 forintot – a HIVATAL IGAZGATÓSÁGA hitelezőt megillető követelés 71 589 336 forint, a felperest ezen követelés illeti meg a Ptk. 6:193. §-a és 6:194. §-a alapján az engedményezésre figyelemmel.

[13] Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes hitelezői igénye kielégítéseként kapta az alperessel szembeni követelést, a felperesi jogelőd hitelezői igényének jogszerűsége a perben nem volt vizsgálható. Szintén megalapozatlanul hivatkozott az alperes arra, hogy az adóhatóság a Cstv. 33/A. §-a alapján indított keresettől annak megalapozatlansága miatt állt el. Az elállás azért történt, mert a felszámoló a követelés felosztását indítványozta.

[14] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott a kétszeres igényérvényesítésre is. Az adóhatóság adójogi jogkövetkezményt alkalmazott amikor az alperes jövedelmévé minősítette az adós bankszámlájáról felvett összeget. Ez a közigazgatási határozat a vagyon adóstól történt elvonását nem teszi jogszerűvé. Az adós vagyonában a csökkenés mint kár továbbra is fennáll, melynek polgári jogi következménye az alperes kártérítési felelősségének megállapítása

[15] A Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdése alapján 500 000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. A pervesztéssel arányosan kötelezte az alperest a felperes teljes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett eljárási illeték megtérítésére.

[16] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását.

[17] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen osztotta ki a bizonyítási terhet; a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes a bankszámláról felvett összeget nem az adós érdekében használta fel. Önmagában a készpénzfelvétel ténye ennek bizonyítására nem elegendő. Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben a perben nyilatkozott az összegek felhasználásáról, abból részben a CÉG1-nek, részben a CÉG2-nek fizetett, a felvett összeg további részét a bérelt autók karbantartására, szerelésére, a sofőrök szállására, üzemanyagra költötte. Az által állítottakat éppen a bejelentett tanúkkal igazolhatta

volna, akiknél esetlegesen a hiányolt bizonyaltok is rendelkezésre állnak; az elsőfokú bíróság jogellenesen mellőzte a tanúk meghallgatását, ezért továbbra is kérte a meghallgatásukat.

[18] Fenntartotta a kétszeres igényérvényesítésre vonatkozó érvelését is. A HIVATAL az adós számlájáról felvett összegeket az ő jövedelmének minősítette, ha ezt a bíróság másként értékeli, őt többször köteleznék befizetésre a költségvetésbe, ezek egyike biztosan jogtalan. Ha a felvett összeg az ő jövedelme, akkor az nem lehet az adós pénze, nem képezheti a hitelezői igények kielégítésének alapját. Az alperes jövedelmének minősülő összeggel nem kellett elszámolnia a felszámoló felé. Hivatkozott „Az adóigazgatási rendtartásról” szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Air.) 100. §-a szerinti, a jogviszony eltérő minősítésének tilalmára is, kifejtve, hogy a HIVATAL megállapításaihoz a felperes is kötött.

[19] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak ténybeli és jogi megalapozottsága miatt. Kérte továbbá az alperest a másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezni.

[20] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében fenntartotta a fellebbezésében előadottakat.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[23] Az ítéltábla a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta. Nem érintette a fellebbezés az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezését (az alperes fellebbezése annak tartalma szerint az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányult), azt az ítéltábla sem érintette.

[24] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokaival is egyetértett.

A felperes jelen perben jogutódként a felszámolás alá került adós gazdálkodó szervezet volt vezető tisztségviselőjével szemben a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése alapján fennálló kártérítési igényét érvényesítette. A kártérítés feltételeinek fennállását általában ténylegesen a kártérítést érvényesítő fél köteles bizonyítani: a vezetői felelősség megállapításához a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az ügyvezetési feladat fennállt, és ezt az ügyvezetési feladatot az alperes megszegte. Az ügyvezetési feladatokat egyrészt a gazdálkodó szervezet és az alperes megbízási (vagy munkavállalási) szerződése tartalmazza, emellett egyes kötelezettségeket jogszabály ír elő. A vezető tisztségviselő akár a szerződésben rögzített, akár a jogszabály szerint fennálló kötelezettségének megszegése esetén szerződésszegést követ el, amelyért a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése szerint kártérítési felelősséggel tartozik a gazdálkodó szervezettel szemben.

[25] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a fellebbezés érvelésével szemben a Pp. 265. § (1) bekezdésnek megfelelően állapította meg, hogy jelen perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felvett összegeket az adós érdekében használta fel.

[26] Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásban rögzítette, hogy az adóhatósági eljárásban az adós felszámolója által tett nyilatkozat szerint az alperes az adós iratanyagát hiányosan adta át, nincs olyan dokumentum, amely igazolná azt, hogy a felvett összegekkel az adós felé elszámolt vagy a jövedelmet milyen jogcímen szerezte meg. Az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés *a*) pontja szerint a tényállást kiegészíti azzal, hogy a Debreceni Törvényszék 2.Fpk.357/2018/54. szám alatti jogerős végzésében rögzítettek szerint az alperes a felszámolás elrendelését követően ugyan felvette a kapcsolatot a felszámolóval, és átadott bizonyos iratokat a részére; azonban a teljes könyvelési anyagot és a tevékenységet lezáró mérleget nem szolgáltatta, a felszámolási eljárás ezért az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan volt.

[27] Az alperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében sem vitatta, hogy az adós bankszámláiról az ítéletben is rögzített mértékű készpénzt felvette; azt sem vitatta, hogy a felszámolónak ezen összegeket nem adta át. Mivel az alperes a Cstv. 31. §-ában foglalt iratátadási, és vagyonátadási kötelezettségének nem tett eleget, a felperes az alperes szerződésszegő károkozó magatartását ezzel igazolta (Szegedi Ítéltábla Gf.30.261/2020/3.), az alperesnek kellett igazolnia azon állítását, hogy a tisztsége megszűnésekor a felvett összeget az adós gazdálkodó szervezet érdekében felhasználta, és ezzel az adós felé elszámolt (ÍH2023.25.).

[28] Következik ez abból is, hogy a Számv.tv. 17. §-a szerint a gazdálkodó szervezetnek beszámolóképzési, könyvvezetési kötelezettsége van; a beszámolót a valóság és teljesség elve alapján kell elkészíteni, amelyet a képviselőre jogosult személy köteles aláírni [Számv.tv. 20. § (6) bekezdés]. A vezető tisztségviselő továbbá rábízott idegen vagyonnal gazdálkodik, ezért mint megbízottnak a megbízatása megszűnésekor a rábízott vagyonnal el kell számolnia (Ptk. 6:279. §). Emiatt szerződésszegő magatartásnak minősül az, ha a gazdasági társaság ügyvezetője a jogviszonyának megszűnésekor a gazdasági társaság vagyonát nem adja át, azzal nem számol el, amely vagyonátadás elmulasztása, az elszámolás megghiúsítása önmagában a gazdasági társaságnak okoz kárt (Kúria Gfv.VI.30.242/2021/4. szám).

[29] Mindebből következően a felperes a bizonyítási kötelezettségének eleget tett, ezt követően már az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felvett összegeket ténylegesen az adós javára használta fel, esetlegesen azt jogszerűen tekintette saját jövedelmének.

[30] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül mellőzte az alperes tanúbizonyítás iránti indítványának teljesítését is. A Pp. 199. § (2) bekezdés *b*) pontjának *bc*) alpontja szerint az írásbeli ellenkérelemben érdemi védekezés esetén elő kell adni a védekezést – ideértve az anyagi jogi kifogást is – megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon. Ebből és a Pp. 275. § (1) bekezdéséből következően az ellenkérelem mellékleteként csatolt iratok, nem tekinthetők tényelőadásnak és nem is pótolják azt. Hasonlóképpen a fél nem tehet eleget tényelőadási kötelezettségének akként, hogy tanúmeghallgatást indítványoz, mely

tanúk – állítása szerint – majd megteszik a szükséges tényállításokat. Az alperesnek az érdemi védekezés körében elő kell adnia a védekezését megalapozó összes, jogilag releváns és konkrét (határozott) tény, és ezek igazolására indítványozhat bizonyítást. Mivel a tényalap előadásának célja a kereset alaptalanságának az alátámasztása, ez a tények nagyobb részletezettségű előadását kívánja. Ennek megfelelően az alperesnek részletes tényelőadást kellett volna tennie arról, hogy a CÉG1-el, illetve a CÉG2-lel konkrétan milyen jogviszony, szerződés alapján keletkezett az adósnak fizetési kötelezettsége; a hivatkozott gazdasági társaságok felé milyen időpontban, milyen jogcímen, milyen részletekben teljesített. Az adós vezető tisztségviselőjeként eljár alperesnek ezen tényeket – amennyiben tényleges kifizetés történt – kétségtelenül ismernie kellett, és figyelemmel a kifizetés nagyságára az sem szolgál kimentésként, hogy az időmúlásra tekintettel arra nem emlékszik vissza. A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel továbbá az alperesnek már a felszámolási eljárásban intézkednie kellett volna az esetleg rendelkezésre álló bizonylatok beszerzése, pótlása érdekében; ennek elmulasztása szintén szerződésszegés.

[31] Az alperesnek hasonlóképpen részletes nyilatkozatot kellett volna tennie arról is, hogy milyen gépjárműveket bérelt, azok karbantartását ki, mikor, milyen ellenérték fejében végezte, mely sofőröknek, milyen szállását, mikor fizette meg. Ez utóbbi vonatkozásában az alperes bizonyítást nem is ajánlott fel. A megfelelő részletességű tényelőadás hiányában a felajánlott bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt, az nem volt alkalmas az alperes ellenkérelmének alátámasztására. Az ítéltábla ezen indokok alapján a másodfokú eljárásban szintén mellőzte a tanúk meghallgatását.

[32] Az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, melyet az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján jogszerűen értékelt a terhére.

[33] Az alperes fellebbezésében szintén megalapozatlanul kérte a kereset elutasítását arra hivatkozva, hogy a felperes az általa hitelezőként, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az alperessel szemben indított keresetétől elállt. Az érdemi ellenkérelméhez csatolt nyilatkozat szerint azt a pert a felperes mint hitelező indította annak megállapítása érdekében, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Ezen keresettől arra tekintettel állt el, hogy az őt mint hitelezőt illető követelés a felszámolás során akként térült meg, hogy az adóst az alperessel szemben megillető követelést rá engedményezték. A felperes a perben éppen ezt a rá a saját követelése kielégítéseként engedményezett követelést érvényesíti, saját hitelezői követelése a jelen ítélet szerint alperesi teljesítéssel fog ténylegesen megtérülni.

[34] A felvett összeg kétszeres értékelésére alapított fellebbezési érveléssel összefüggésben rögzíti továbbá az ítéltábla, hogy a Pp. 263. § (2) bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás – a Pp. 264. §-ban foglaltak kivételével – nem köti. Jelen per tárgya az alperes által vezető tisztségviselőként a vele szerződéses kapcsolatban álló adós gazdálkodó szervezetnek okozott kár megtérítése. E körben szükséges rögzíteni, hogy a vezető tisztségviselő részére a társaságtól kifizetés csupán a társaság megfelelő döntését követően, megfelelő jogcímen történhet; az alperes azt sem bizonyította, hogy az adós gazdálkodó szervezettől ezen összegeket jogszerűen, megfelelő jogcímen vette volna át.

Ennek igazolására önmagában erre az állammal szemben fennálló adó- és járulékfizetési kötelezettség megállapítása vagy ezen kötelezettség teljesítése sem alkalmas.

[35] Az alperes tévesen állította az Air. 100. §-a megsértését is. Ezen rendelkezés az adóellenőrzés körében, az adóhatósággal szembeni követelményként mondja ki a jogviszony eltérő minősítésének tilalmát, mely csupán annyit jelent, hogy egy adott jogviszony alanyainak ellenőrzése során az egyik alanynál már minősített jogviszonyt az adóhatóság a másik alanynál nem minősítheti másként, a már korábban tett megállapításokat hivatalból köteles figyelembe venni. Az adott per tárgya ugyanakkor közvetlenül nem adóellenőrzés alapján megállapított kötelezettség, a felperesi adóhatóság jelen perben jogutódként eljárva az adós gazdasági társaságot az alperessel szemben megillető kártérítési követelést érvényesít. Az adós gazdasági társaság és az alperes jogviszonyában pedig nincs annak jelentősége, hogy az ettől független, az alperessel szembeni adóellenőrzési eljárásban az alperes által felvett összeget az adóhatóság miként minősítette. Az adós gazdasági társaság és az alperes viszonyában ezen összeg kifizetése akkor is jogszerűtlen, ha az után az alperes a jogszabályban meghatározott adókat és járulékokat megfizette.

[36] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költségét a Pp. 81. § (2) vagy (5) bekezdésének megfelelően nem számította fel (sem összegszerűen, sem jogszabályi rendelkezésre utalással nem jelölte meg), ezért arról a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján nem dönthetett.

[38] Az elsőfokú bíróság az alperes részére 40. sorszám alatti végzésével személyes költségmentességet engedélyezett, ezért a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint a meg nem fizetett, „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezés illeték az állam terhén marad.

Debrecen, 2024. május 23.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró